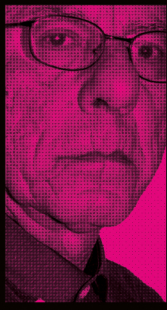
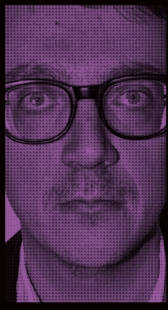

NEPODSTATNÉ ZÁLEŽITOSTI

P A O L O
S O R R E N T I N O

Nepodstatné záležitosti

Paolo Sorrentino

Tato kniha je fikce. Uvedené postavy a místa jsou výsledkem autorovy fantazie a jejich cílem je dodat vyprávění věrohodnost.

Jakákoli podobnost s událostmi, místy, skutečnými osobami, ať živými, či zesnulými, je čistě náhodná.

© 2016 Mondadori Libri S.p.A., Milano

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Petra Najmanová, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-941-9 (pdf)

Nepodstatné záležitosti

Paolo Sorrentino

Fotografie Jacopa Benassiho

Přeložila Petra Najmanová

Já z toho nic nemám. A vy?
Hyeny a ubožáci, nic jiného nejste.

Arcadio Lattanzio

ELSINA MARONEOVÁ

Elsina Maroneová přichází na svět v roce 1940 ve Ferraře. Poprvé ve svém životě se nakrucuje v roce 1958, oblečená, v jedné čajovně, pouhých deset sekund a s mírným sotva postřehnutelným pohupováním v bocích.

To kolébání je nutné, aby polapila do věčné pasti milostného pobláznění Maria Valleho, v té době osmasedmdesátiletého majitele slavné značky proslulé po celém světě – Pivo Valle.

Manželství trvá čtyři roky, což je doba, kterou Mario Valle, na nejzazším sklonku klimakteria, vynaloží k tomu, aby přivedl Elsinu do jiného stavu a pak zmizel poctivou a rychlou smrtí.

Podruhé se Elsina nakrucuje v roce 1962 v dokonalém přítmí ložnice. Tentokrát nahá, ale zase jen asi deset sekund a sotva znatelně. Jen několik týdnů před Mariovou smrtí.

Jako pozadí své exhibice si vybere temný Sironiův portrét na zdi.

Elsinina drobná a vláčná ruka se měkce zastaví na okraji pěkného sekretáře. Dokonalé představení.

V tomto okamžiku je okouzující tak jako nikdy ve svém životě, protože hlad po penězích zkrásluje.

To vše pro Valleův podpis na závěti, kterou Elsina cíleně připravila.

Podpis přichází přesně devět minut po nezapomenutelných pohybech Elsininy pánve.

Poslední vůle sepsaná Elsinou odporuje dokumentu sepsanému Vallem, a to v paragrafu 4, odstavci B, v němž se ustanovovalo, že Mariově sestře budou odkázány 4 miliardy starých lir.

Elsina ale v odstavci B stanovila, že má Mariova sestra nárok pouze na vlastní parkovací místo, když bude mít chuť pivovar Valle navštívit.

Výsměch. Všichni vědí, že pivovar Valle nemá soukromé parkoviště.

Mario ten odstavec ani neprohlédne. Ať již kvůli nemoci, která ho sužuje, nebo proto, že má oči jen pro ty pěkné erotické pohyby, které mu Elsina podruhé za čtyři roky věnovala.

Takže podepisuje. Načež umírá s radostí v očích.

Poslední obraz zaznamenaný ve Valleho mozkové kůře je Elsinina postava, která se s neskutečnou něžností ručkou dotýká sekretáře.

„Šikovná ručka,“ šeptají si jisté zlé jazyky a šířící se hlasy, které doprovázejí náznakové povzdechy.

Mariova sestra, osůbka šedá jako reálný socialismus, stráví zbytek svého života plánováním dokonalé vraždy Elsiny Maroneové.

Jsou to zbytečné úvahy a ztracený čas.

Vdova je o krok napřed.

Elsina Maroneová den po Mariově pohřbu vezme syna a obrovské dědictví a přestěhuje se do skvěle chráněné enklávy Monte Carlo.

Přinese knížectví darem 49 miliard lir z roku 1962 a to jí s velkou poctou udělí občanství.

Elsina tedy opustí Ferraru, kam se už nikdy nevrátí, a zakoupí podkroví s devíti pokoji a terasou v přístavu Monte Carla, v poloprázdném moderním bytovém domě obydleném přízraky s monackým občanstvím a skutečným bydlištěm kdo ví kde.

Nepodstatný detail: poprvé ve svém životě tu na chodbách budovy objeví existenci celoplošného koberce. Neskutečně se jí zalíbí.

To ještě neví, že je to ráj pro roztoče.

Několik let nato bude vítěznou bojovnicí za odstranění koberců z budovy.

Kromě toho si koupí zámek v Provence, horskou chatu pro zimní sporty ve Švýcarsku, pětipokojový byt v 16. pařížském obvodu, střešní byt v Upper East Side v New Yorku a jachtu dlouhou třicet dva metrů, zakotvenou přímo na dohled.

Zbývající peníze svěří finančnímu poradci, kterého má i monacký kníže Rainier – Francouzi arménskému původu jménem Gérard, s nímž se Elsina v průběhu let devětkrát vyspí.

Počet jejích schůzek s Rainierem tak přesně známý není.

V důsledku těchto několika moudrých rozhodnutí vysloví Elsinu prostou větu:

„Teď jsem volná a šťastná.“

Těžko by jí mohl někdo nedat za pravdu.

Jako by to nestačilo, firma Pivo Valle nezná krizi a nechtutným způsobem rozšíří Elsinin majetek. Jediný propad o 0,4 procenta zaznamenaná v roce 2013.

Elsina ztropí scénu jednateli společnosti, který jí vysvětlí, že je propad způsoben rostoucím úspěchem řemeslných piv.

Ona si okamžitě zajistí interview v časopise Panorama.

Je přítelkyní Giuseppa Icara, akcionáře časopisu, který má také monacké bydliště. Pod záminkou toho, že bude mluvit o svém životě, do rozhovoru propašuje – ne zcela nezištně – následující prohlášení:

„Jedním z nejzářnějších projevů lidského úpadku je tenhle nový hloupý trend výroby řemeslných piv.“

Elsina Maroneová kouří sedmdesát cigaret denně, ale kouření není jejím jediným zlozvykem.

Také používá výraz topné těleso a myslí tím radiátor.

Elsinin volný čas je nekonečná oáza, rozsáhlá jako Rusko.

V roce 1963, otupělá monackou strnulostí, se při sledování Velké ceny Monaka z terasy svého domu rozhodne, že se pokusí stát jezdčyní Formule 1. Podaří se jí to o čtyři roky později, když se zúčastní Gran Prix Belgie za malou stáj, kterou – jak tvrdí zlomyslné jazyky – dovovala vlastními prostředky.

Skončí předposlední, ale všichni se shodnou na tom, že to bylo vinou vozu, a ne její.

Vášeň pro automobilový sport, bez ohledu na nevalné výsledky, se ukáže jako pomíjivé vzplanutí.

Elsina Maroneová žije vášněmi, které se zažehávají a zhasínají podle toho, kam směřují její myšlenky. A stejně tak, jak se bohatým často stává, aniž by pro to cokoli udělala.

Ostatně, od toho dne si vždycky, když se bude konat Velká cena Monaka, zařídí, aby se nacházela někde jinde.

I přes to je její společenský život v Monaku živý a intenzivní.

Stane se důležitým představitelem Červeného kříže a oficiální součástí monacké společenské smetánky. Proto nemůže chybět na žádném plese, večírku, čaji s knížetem a kněžnou či benefičním večeru. Účastní se všech sportovních událostí a dostává hromady pozvánek na večere a oslavy.

Zřídka kdy to opětuje, a to jen tehdy, když z toho plynou jisté výhody, protože její sklon k lakotě je nesmrtelný.

Je křehká i vznětlivá, s arogantní směsí sex appealu, odaná módě krátkých sukní. V květnu roku 1964 se při pobytu ve svém newyorském bytě sexuálně sblíží s mladým Anthonyem Caldazem, přísluhovačem mafiánského klanu Gambino, kterému chybí levý malíček.

Nikdy o tomto vztahu, který trval tři týdny, nikomu neřekne.

O samotě pak Anthonyho polohlasně a s jistým znechucením označí za „velké zvíře“. Tato definice jí nikdy nepřestane působovat poněkud zlověstné mrazení.

Jednoho dne, před obligátním stykem, jí Anthony přinese jako dárek velké balení mortadely. Jakmile muž opustí byt, Elsina jde do čtvrti Malá Itálie a ve čtyřech obchodech s italskými potravinami se jí pokusí prodat. Všichni odmítají.

S přemáháním se tedy rozhodne obrovskou mortadelu tajně vyhodit do odpadkového koše.

Ve společnosti se – kdoví proč – chlubí tím, že má nízký tlak.

Má matku, které je sto devět let a která nikdy nevytáhla paty z Ferrary.

Žije ve dvou pokojích s papouškem, který ji podle jejích slov chrání před krádežemi.

Papoušek totiž dokáže křičet na všechny, kteří mají na sobě džínsy:

„Na zloděje! Teď zavolám policii!“

Všichni zloději totiž vždycky nosí džínsy.

Jméno papouška zní Střevíček.

Přestože byla Elsina přesvědčená, že jisté city již nemůžou být součástí jejího života, před třemi týdny se na první pohled bláznivě zamilovala do Jamese Marche, nadějného jezdce Formule 1, který má byt v témže domě, o patro níž.

March v tom bytě pobývá zřídka, ale po nehodě při zkouškách v Austrálii, kde utrpěl vážné zlomeniny na obou nohách a jedné ruce, rozhodl se, že dobu rekonvalescence stráví v klidu Monte Carla.

James March, přesná kopie Kena, ani nezaregistroval její existenci.

Elsina má hrůzu z karamel. Jednou si jednu vzala a nalepila se jí na zubní můstek. Nešlo to tři dny dolů, ani kyslíko-vodíkovým plamenem.

Jedním z jejich velkých problémů jsou zuby. Trápily ji po celý život.

Elsinina ústa jsou komplexní a křehkou architekturou můstků, implantátů a částečných zubních náhrad, což způsobuje pocit, jako by jí ústa ani nepatřila.

Není snadné žít tolik let s pusou někoho jiného, napadá ji občas a tuto myšlenku provází melancholické povzdechnutí.

Jednou v supermarketu u domu zahlédla Micka Jaggera, který předtím, než se vydal na jachtu, požádal prodavače o nejměkčí sendvič, který má.

Elsina sledovala, jak Mick pohybuje jazykem uvnitř úst a vyvodila z toho, že i on má pocit, jako by mu ústa nepatřila.

Kníže Rainier si roky pamatoval větu, kterou Elsina vyslovila ve veřejném proslovu k francouzským členkám Červeného kříže:

„Budoucnost je název, který dáváme bídné přítomnosti.“

Když si tuto frázi onen velký muž připomněl, komentoval to slovy:

„Hluboká pravda!“

Potom vždy zamířil s napjatými plachtami rovnou do spánku.

Když Elsina kvečeru popíjí na terase čistou vodku, usíná ještě před západem slunce. Spí asi půl hodinky, a když se probudí, je už tma.

Což jí úplně zkazí náladu.

Jednou v kasinu, když se prudce naklonila ze židle, aby si vyzvedla, celá rozrušená, nečekanou výhru – šestatřicetinásobek částky vsazené na číslo 21, nechtěně vypustila prdnutí, které zřetelně slyšelo všech čtrnáct osob přítomných u stolu.

Každé úterý navštěvuje kasino, kde prohraje v průměru dvanáct tisíc euro za večer.

Armando Taverna, manager (kterého by jinde nazývali vrátným) luxusního bytového domu, kde Elsina žije, nechal pro zámožnou paní zprávu.

Vzkaz na luxusním papíře ji informuje, že se jezdec a kolega James March dozvěděl, že je Elsina také jezdkyň, a potěšilo by ho, kdyby si s ní mohl ve středu odpoledne vypít čaj.

Žádá tedy laskavě, jestli by se setkání mohlo uskutečnit u něj doma, protože z důvodu dočasně ochrnutých nohou není schopen se pohybovat.

Elsina udělá po dočtení luxusního lístku čtyři věci.

Usměje se.

Zavolá Tavernovi a sdělí mu, aby na pozvání odpověděl kladně.

Odebere se k plastickému chirurgovi, který jí okamžitě aplikuje injekce do nejkritičtějších vrásek na obličejí a na krku.

Prohlédne se v honosném zrcadle u vchodu do bytu a prohlásí lehce vyzývavým tónem:

„Máš se na co těšit.“

Elsina Maroneová má dva tlusté telefonní diáře. Jeden s žijícími osobami a druhý s mrtvými.

Několikrát se spletla a vytočila telefonní číslo zesnulých přátel.

V jednom případě jí volaný na druhé straně zvedl telefon, aniž by ovšem pronesl jediné slovo.

Elsina se tak strašně vyděsila, že požádala syna, který žije v Miláně, jestli by k ní mohl přijet a dělat jí týden společnost.

Zatímco čekala na syna, do bytu vlétl netopýr. Začal poletovat po pokojích jako šílený. V této situaci Elsina pochopila úsloví „vidět smrt na vlastní oči“ ve všech jeho nuancích.

Armando Taverna, muž schopný zastat veškerou manuální práci, netopýra za pomoci ručnicku odchytil a vypustil zpět na svobodu.

Elsina pak už ten ručník nechtěla a zeptala se Armanda, jestli je nějaká možnost, že by jí ho společenství vlastníků proplatilo.

Taverna se nenechal vyvést z míry a prohlásil pouze:

„Podívám se na předpisy.“

Jako spropitné věnovala Elsina Tavernovi bonboniéru s bonbony, které utrpěly neúspěšný útok letního žáru a byly zcela pokryté tím bílým povlakem, u milovníků sladkostí nepopulárním jako smrt.

„Je to jenom tuk, který se srazil na povrchu. Bonbony jsou jinak dobré,“ komentovala to Elsina.

Před dvanácti lety v tomto zcela opuštěném bytovém domě jistý jihoafrický průmyslník s ocelí zabil mladou manželku, bývalou americkou playmate, tak, že ji ve spánku zapálil.

Protipožární systém se spustil s fatálním zpožděním a byl v důsledku této příhody, která se Elsině vrací na mysl každou noc před usnutím, kompletně vyměněn.

Elsinin syn Manlio Valle, daňový právník, strávil s matkou týden. Vyměnili si pár slov. Konverzace se ukázala jako velmi formální. Nikdy si nebyli příliš blízcí – mladý Manlio byl už jako dítě posílán do prestižních internátních škol.

Den předtím, než odjel z Monte Carla, se matce svěřil, že je nervózní, protože má milenkou, která stále naléhá, aby opustil manželku.

Rada, kterou Elsina synovi dala, je pozoruhodná.

Řekla mu:

„Ty nejsi typ muže, který je schopen mít dvě ženy a jen jeden domov.“

Radím ti tedy, abys měl dva domovy a jen jednu ženu.“

Když se Manlio vzpamatoval z toho spletitého početního rébusu, zeptal se lehce zneklidněn:

„Dobrá, ale kterou z těch dvou žen si mám vybrat?“

Elsina s kamenným výrazem odpověděla:

„Tu, která má méně komplikované sexuální nároky.“

Manlio se podle té rady do písmene zařídil.

A ukázalo se, že udělal dobře.

Ve středu ráno měla Elsina nečekaný telefonát z věznice v Tennessee.

Vězeňský zaměstnanec jí sdělil, že jeden vězeň vyslovil přání s ní mluvit.

„O koho se jedná?“ zeptá se Elsina, aniž by se nechala vyvést z míry.

„Odsouzenec na doživotí Anthony Caldazzo,“ odpoví zaměstnanec.

Elsina v pulzujícím napětí natáhla ruku a roztáhla prsty. Zkontrolovala přítomnost svého malíčku, malého a průsvitného jako moderní žárovky, a po chvíli odpověděla čistou angličtinou:

„Pro Anthonyho Caldazzo je příliš pozdě.“

Pak zavěsila.

Se sevřeným žaludkem sešla Elsina ve středu odpoledne o patro níže, aby si vypila čaj s Jamesem Marchem.

Našla jezdce v katatonickém stavu, v totální depresi.

Zlomené nohy a ruka ho držely daleko od závodů, hlavně od toho právě probíhajícího v Malajsii. Tento okruh by Marchovi v případě vítězství umožnil posunout se na první pozici v klasifikaci jezdců.

Proto se teď March, sedící před Elsinou, obklopil hradbou mlčení.

Usrkávají čaj v rozpačité nejistotě.

Elsina přeruší ticho nečekanou poznámkou:

„Všiml jste si, že se oproti předchozím letům vytrácejí liliputáni, toulaví psi a zaječí pysky?“

James sklíčeně přikývl a pohlédl na ni svými vlídnými zelenými očima.

Vzhledem k tomu, že se nezajímal ani o zaječí pysky, ani o toulavé psy, natožpak o liliputány, změnil téma.

Zeptal se staré ženy:

„Dozvěděl jsem se, že jste také závodila.“

„Ano, ale o automobilovém sportu se nebavím,“ odpověděla pevně Elsina.

James se usmál a zadíval se na ni:

„Máte pravdu. I mně by udělalo dobře nějakou dobu o závodech nemluvit.“

„Máte někoho, kdo se o vás stará?“ zeptala se Elsina starostlivě jako nějaká tetička.

„Jistě. Mám Valentina, svého asistenta. Je neustále se mnou,“ odpověděl James a pak, po delší odmlce, dodal:

„Jediný problém nastává, když se mám umýt. Valentino mi ochotně pomáhá, ale není mi příjemné, když mě myje muž.“

Elsině se ještě více sevřel žaludek.

A pocítila ostrou bolest, jako by se jí něco tupého zarýlo do krku.

Pak se osmělila:

„Jestli chcete, můžu vám pomoci já. Mám spoustu volného času a vím, co je to čistota.“

James March se usmál:

„Děkuji vám, jste velice laskava, ale nikdy bych vás tím neobtěžoval. Musím si najít ošetřovatelku.“

„Jak chcete,“ řekla Elsina s lítostí.

Středeční odpolední čaj byl u konce.

„Pro Jamese Marche je příliš brzy,“ pomyslela si Elsina Maroneová.

Ve dveřích bez zřejmého důvodu mladému jezdcí řekla:

„Víte, že mám nízký tlak?“

James March se špatně skrývaným údivem zalhal:

„Ano, říkali mi to.“

Elsina Maroneová, stejně jako Kim Novak, trpí Morrisovým syndromem. To znamená, že je geneticky mužského pohlaví, ale neprodukuje mužské hormony.

Když v ten středeční večer ležela zpocaná v posteli, pomyslela na to, že amišové musejí být společenstvím, které je zasvěcené sexu. Kdo ví, proč.

Pak si vzpomněla, že před mnoha lety nastal okamžik, kdy si spojila myšlenku pokroku s instalací prvního domovního telefonu doma ve Ferrare.

Vzpomínka na první domácí telefon, který viděla, způsobila, že jí do očí stouply slzy.

To už se dlouho nestalo.

Slzy v očích, pomyslela si, jak pěkný výraz.

Přemýšlela o tom, že jedině, čeho na svém životě lituje, je, že jednou skončí.

A tehdy pocítila závist vůči těm, kteří zůstanou.

Bude to nekonečně dlouhá oslava budoucnosti, na kterou nebude pozvána.

To proto ta silná, zarputilá nesnášenlivost vůči mladým.

A pak, pod tíhou těchto neodbytných myšlenek, usnula.

Ale byl to neklidný spánek, zaplněný urputnou přítomností Jamese Marche.

Druhý den vešla do kuchyně celá vyčerpaná.

Do mysli se jí vkradla jistá věta, kterou od mládí neslyšela.

Ta myšlenka zní:

„Ne všechno dopadne podle očekávání.“

Z toho důvodu se rozhodla, že vlastnoručně udělá višňové sušenky.

A donesla je Jamesi Marchovi.

„Jsou dobré,“ komentoval to James.

„Vezměte si ještě,“ reagovala Elšina s horlivostí, kterou by sama u sebe nikdy nečekala.

James zvedl ruku na znamení odmítnutí a odpověděl:

„Nemůžu. Musím své tělo udržovat ve formě.“

„Našel jste už ošetřovatelku?“ vyhrkla Elšina unáhleně myšlenku, která jí ležela v hlavě.

„Ještě ne. Monako je doupětem starých lidí a ošetřovatelky jsou žádané jako geologové po zemětřesení.“

Elšina si zachovala kamennou tvář.

James pochopil, že se mu povedl trapas.

„Promiňte.“

„Nic se nestalo. Důležité je, že se v tomto stařeckém doupěti občas objeví někdo, jako jste vy,“ pronesla Elšina a oprášila přitom schopnosti svádění, pohřbené v nejzazším rohu sekretáře.

V tu chvíli se zvedla z křesla a pomalu přistoupila k oknu. Dělal, jako že se dívá ven. A potřetí ve svém životě se s téměř nepostřehnutelným pohybem boků, ve svých dovršených sedmdesáti šesti letech, znovu zavlnila.

A James March si toho všiml.

Proti jeho vůli v něm ten pohyb vyvolal chvění.

Netečnost byla otřesena, sklíčenost v důsledku nehody na chvíli odložena a James řekl:

„Zatímco budu pokračovat v hledání ošetřovatelky, jste stále ochotná mi pomoci s mytím?“

Elšinu napadla jediná, jasná myšlenka:

Měla bych se vlnit častěji. Muži se spokojí s tak málem.

A pak, zatímco se jí v hlavě honila změř myšlenek, odpověděla:

„Jistě, ale mohla bych si předtím na balkóně vykourit cigaretu?“

„Ale samozřejmě,“ pronesl James March.

Elsina otevřela prosklené dveře a dovnitř zavanul svěží vítr. Vstoupila na balkón. Monte Carlo se před ní otevřelo jako průzračná a nehybná zátoka, a zatímco si zapalovala cigaretu, pomyslela si, že když se sem před miliardou let přistěhovala, neudělala chybu.

James March si navzdory své nepohyblivosti zachoval ideální váhu.

Elsina mu teď s opatrností vyšívačky krajek z Burana svléká teplákovou soupravu.

Plak jí stoupá. Pocítí předzvěst návalu, projevující se lapáním po vzduchu a obtížným polykáním, ale vzdoruje jako bojovnice v zákopech na všech těchto frontách.

Nebylo by teď dobré dát najevo svou paniku. Musí se chovat jako skutečná ošetřovatelka.

A žalostné vnitřní rozrušení svého starého těla odložit na později, až bude sama.

Po svlečení teplákové soupravy mladíkovo vyrýsované tělo zakrývají jen slipy.

Elsina navlhčí ručník a začne třít to tělo, které vypadá jako vytesané z mramoru. Opatrně vdechuje mladíkovu vůni.

Z té svěžesti dostává křeče.

Elsina umírá. Umírá touhou. Chtěla by plakat radostí, ale neudělá to.

March netečně zírá do prázdna a nechá se otírat čistou vodou. Jen občas mu vyklouzne úlevné povzdechnutí, které pro Elsinu představuje něco jako Nobelovu cenu za mír.

Zeptá se:

„Je to takhle v pořádku?“

„Je to výborné,“ odpoví James a zavře oči.

Elsina se dvakrát nerozmýšlí a rozhodne se. S grácií Jamesovi stáhne slipy.

On ji nechá, aniž by pronesl jediné slovo.

Elsina zaznamená částečnou erekci. Něco podobného neviděla přesně dvacet let.

Na několik desítek sekund zůstane jako omámená.

James si toho přímo nevšimne, protože má zavřené oči. Ale uvědomuje si to.

Elsina vezme nový čistý ručník, namočí ho a masíruje mladíkova třísla. Pak, bez dalšího otálení, mu začne mýt penis.

Z částečné erekce se stává erekce úplná.

Teď mají zavřené oči oba, zatímco Elsinina ruka uvolňuje Jamesův přetlak. Její perlový náhrdelník se pokryje jeho spermatem.

Na nějakou chvíli je ticho.

Pak James March vydá chraplavý šepot:

„Vy máte...“

Elsina za něj větu dokončí:

„...šikovnou ručku.“

Elsina dělá věci pořádně. Očistí co nejlépe sebe, pak umyje Jamese a s klidem ho znovu oblékne. Nakonec ho odveze zpět do salonku.

Vezme cigarety a kabelku a zeptá se profesionálním tónem:

„Kdy byste chtěl zase umýt?“

„Dnes večer,“ odpoví James March.

Ona přikývne a zamíří ke dveřím z bytu.

Na chodbě se zapotácí jako opilý.

Pak si sama pro sebe šeptne:

„Můj Bože!“

Musí se přitom opřít o zeď, aby ze samého uspokojení nezkolabovala.

O tři dny později Elšina a James March využijí nádherného dne a vyplují z přístavu na Elsinině dvaatřicetimetrové jachtě.

Udělalí si krátkou vyjížďku a pak Elšina přikáže posádce, aby zastavila loď na otevřeném moři, bez spuštění kotvy.

Sama připraví špagety se sušeným kaviárem, což James ocení.

Po obědě si jezdec zdřímne na kolečkovém křesle.

Elšina v jednodílných plavkách sleduje toho řeckého boha a napadne ji nereálná myšlenka:

Mám přítele? Neví, co si odpovědět.

Nechce přemýšlet o odpovědi.

To, na čem záleží, je fakt, že její duševní rozpoložení podstoupilo prudký vzestup.

Náhle je plná života. Jako puberťák den po skončení školy.

A tak se rozhodne, že si zaplave v moři.

Což je něco, co nedělala od roku 1984.

V ten okamžik, kdy se nachází mezi trupem lodi a vodou, z námahy vynaložené na to, aby se nohama odrazila od paluby, vypustí skutečně hlasité prdnutí.

Tentokrát našťěstí zadunění nikdo neslyšel.

Jakmile se vynoří z vody, spokojená jako děti v horším letním odpoledni, požádá námořníka, aby jí hodil potápěčské brýle.

Námořník to udělá.

Ale první pokus je neúspěšný. Elsina včas brýle nechytí a ty se nenávratně ztrácí v hlubinách.

Námořník hodí druhé a ve snaze nezopakovat stejný problém riskuje, že Elsinu zasáhne do čela.

Jakmile si Elsina konečně brýle nasadí, podívá se dolů.

Zastavila ale loď příliš daleko a mořské dno je jen cestivá azurová plocha, kterou pronikají mlhavé odrazy slunečních paprsků.

Na zádi se James March rozespale probere a hned pomyslí na svou dívku, německou topmodelku jménem Ingrid, a na fotografii, kterou viděl předchozí večer na internetových stránkách bulvárního plátku. Je na ní Ingrid na party v New Yorku, usmívající se a vinoucí se k černému rapperovi z Detroitu s nemožným jménem X2BLP.

James otevře svou mysl dvěma myšlenkám, které se objeví souběžně.

Jednou z nich je marná žárlivost, a druhou je otázka:

Jak se na toho chlápka volá?

Elsina, zklamaná mořskými hlubinami, učinila rozhodnutí, které se podobá sebevraždě: chystá se podplout na jeden nádech pod lodí na její šířku, jak to dělala zamlada.

Jenže jako dívka tuto akrobacii prováděla s nafukovacím člunem a teď se to chystá udělat s touhle mořskou příšerou širokou dvanáct metrů.

Zhluboka se nadechne, dodá si odvahy a zapomene na jakékoli nebezpečí.

Ve třetině lodi konečně pochopí, že dělá tu největší pitomost svého života.

Nikdy neudělala chybný krok ani taktickou chybu od té doby, co se poprvé nakrucovala před budoucím manželem, a teď, v tomto úctyhodném věku, pochopila, že riskuje vlastní život.

Rozhodne se: bylo by moudré se vrátit.

Podarí se jí znovu vynořit s jasným pocitem, že unikla jen o vlásek smrti.

Lapá po dechu a funí, jako by měla smrt na jazyku. Zachvátí ji lehký panický záchvat. Začne kolem sebe máchat rukama, dělat rámus, vypustí několik podvodních prdů, topí se.

Jeden z námořníků pochopí, že je ta žena v nesnázích, a rychle a v oblečení skočí do moře.

Popadne ji do náruče a odnese do lodi.

Elsina, téměř v bezvědomí, zamumlá:

„Děkuji.“

James si ničeho nevšiml.

K tomu jsou dobré velké lodě. Aby nemuselo být všechno sdíleno. Aby si každý mohl o samotě zažívat své okamžiky studu.

Následně se Elsina pokusí námořníkovi, který jí zachránil život, odvděčit tím, že mu zašle sadu papírových ubrousků, na kterých je bezvýznamný vzletný nápis:

„*Monte-Carlo, je t'aime.*“

Námořník a jeho manželka se při pomýšlení na lakotnost Elsiny Maroneové smějí několik dní, až je chytají křeče.

Philippe Donzelli, šedesátiletý levičák nečitelný jako arabský emír, v Monte Carlu značně obávaný, protože je jako pravá ruka knížete Alberta povinen pro panovníka

plnit ty nejméně příjemné povinnosti a úkoly, si dva dny po neblahé plavbě na jachtě pozve Elsinu Maroneovou do kanceláře.

Elsina se objeví plná elánu, protože během dvou dnů už Jamese Marche umyla dobře šestkrát, a celá zářící pronese:

„Nazdar, Philippe, jak se máte?“

Donzelli neodpoví, jelikož je zaměstnán psaním e-mailu, ale vzápětí si najde chvíli, aby Elsině jen tak mimochodem oznámil, že by z důvodu jejího požehnaného věku bylo vhodné, kdyby opustila svoji funkci čelného představitele Červeného kříže a přenechala místo vnukovi tuniského bankéře, který se právě přestěhoval do Monaka.

Elsinino zklamání se projeví specifickým příznakem.

Pocítí ostrou bolest v jediném třenovém zubu, který si od mládí udržuje neporušený.

Je to relikvie, na které si velmi zakládá a se kterou při každodenním čištění zubů zachází s takovou jemností a pozorností, jaké jsou obvykle vyhrazeny jen pro křehkou divu.

Zná ten druh bolesti. Je to absces, který se v nedávném průzkumu – podle míry bolesti – umístil na stejné úrovni s Hortonovým syndromem a který převyšuje jen ledvinová kolika a přirozený porod.

Nicméně přistoupí na Donzelliho hru.

Stoupne si, přejde k úžasné komodě z osmnáctého století a – počtvrté ve svém životě – předvede v lehkých šatičkách nezapomenutelné vlnění.

Až na to, že když se otočí, aby zjistila účinek svého výkonu, vidí Philippa Donzelliho dále zabraného do psaní e-mailu.

Zklamaná a dopálená zahřmí:

„Kdyby tu byl ještě Ranieri, nic z tohoto by se nikdy nestalo.“

Philippe Donzelli, aniž by zvedl oči od počítače, stroze odpoví:

„Elsino, Ranieri si myslel, že jsi pitomá. Nikdy tě neodvolal jen proto, že se bál, že bys mohla prozradit Grace a celému světu váš vztah.“

Opilá německá topmodelka Ingrid zavolá Jamesi Marchovi a v nesouvislých větách mu oznámí, že chce jejich vztah ukončit, protože se zamilovala do X2BLP.

Jamesovo zklamání je tak obrovské, že se zmůže jen na otázku:

„Dobře, rozumím, ale prozrad' mi, jak ho oslovuješ? Neříkáš mu snad pokaždé, když chceš upoutat jeho pozornost, X2BLP?“

„Nebud' sarkastický. Chápu, že jsi vytočený, Jamesi, ale vzpamatuješ se z toho. Můžeme zůstat přáteli, jestli chceš,“ řekne topmodelka.

James March se vždycky naštve, když ho blízcí nechápu.

Odpoví pohrdavým tónem:

„Poslyš, nejsem sarkastický ani naštvaný, opravdu chci vědět, jak mu říkáš. Jsem prostě zvědavý.“

„Teď se chováš takhle proto, že jsi to nečekal a že jsi na mě naštvaný. Ale víš, že to není jen moje vina. Mezi námi to už neklapalo,“ trvá na svém omletém scénáři topmodelka.

James se neudrží:

„Tak sakra dokážeš pochopit, že mi na tobě prd záleží? Chci jen vědět, jak se v každodenním kontaktu